

driftig), als ik zeg dat je moet bidden zooals ik het je geleerd heb, dan moet dat ook. Begrepen. En nu voor 't laatst hoor of je zal eens wat anders zien."

Hij was vlak bij den jongen gaan staan en duwde hem onzacht weer op de knieën.

De uitwerking van zijn woorden was echter anders dan die zij moesten hebben. Had Gerard eerst gehuild uit zenuwachtigheid en omdat hij 't naar vond, nu bracht kwaadheid hem tranen in de oogen. De verdenking, dat hij iets voor Nieta liet of deed, omdat hij niet genoeg van haar hield, maakte hem woedend en nu zag hij in het herhaaldelijk laten bidden niets dan plagen van zijn papa. En hij rangschikte het geval onder de rubriek, die hij „gemeen” vond en dan verdween van zijn kant alle goede wil, om plaats te maken voor een buitengewone koppigheid.

Half trok hij zich onder de hand van zijn papa uit om weer te gaan staan, en zei met een vuurrood gezicht en al schreiende:

„Ik heb al lang gebeden en voor Nieta ook, ik heb het al lang gedaan, toen u er niet bij was!”

„Gerard!!”

„Maar ik heb 't al gedaan, ik heb 't al gedaan!”

En met een ellenlange è klank, haalde hij telkens het woordje „heb” uit. En hij begon te stampvoeten van kwaadheid en opgewondenheid en de pijn, die hij zijn bloote voeten deed, maakte hem nog meer aan 't huilen.

Doch het geduld van zijn vader was op. Met krachtige hand pakte hij zijn zoon beet en daar ging het — over de knie — klits, klets.

Johan had tot nu toe het tooneel van uit zijn bed begluurd. Het was een standje, dat hij minder aardig vond dan gewoonlijk, omdat Nieta er in betrokken was. Doch toen hij Gerard over de knie zag gaan en een geduchte schreeu-partij verwachtte, dook hij onder de dekens en stopte zijne ooren toe.

De jongens kregen zeer zelden een handtastelijke vermaning van hun vader. Johan bijna nooit. Maar het was hun vaste taktiek het dan op een moorddadig gillen te zetten. De predikant had aan alles wat leven maakte een hekel en van alle leven was het geschreeuw van zijn kinderen hem het onaangenaamst. De jongens hadden dan ook steeds het succes, dat ze er met een enkelen, gevoeligen tik afkwamen en pochten er na hun gegil tegen elkander op, dat ze er „lekker niks” van gevoeld hadden.

Maar Gerard gaf geen enkelen schreeuw nu hij dezen keer onder handen werd genomen. Met de tanden stijf op elkaar keek hij star voor zich uit. Daaraan was het dan ook toe te schrijven, dat de afstraffing ditmaal geducht raak was, maar in zijn koppige woede voelde hij het haast niet.

„En nou marsch in je bed, kwajongen! En morgen zal je eens wat anders zien!”

Johan was weer boven dek gekomen, toen hij vermoeden kon, dat de afstraffing was afgelopen, maar zei niets. De predikant verliet de kamer en ging langzaam de trap af. Doch ook toen het geluid van zijn stappen niet meer gehoord werd, bleef het in de slaapkamer van de jongens nog een poosje stil.

Op eens ging Gerard in zijn bed zitten, en barstte in een hartstochtelijk en zenuwachtig schreien los.